

'We zitten hier toch bij Duits!'

Column: Voor de klas

Columns - 11 januari 2017 - Auteur: Iduna Paalman

Iduna Paalman volgt het Onderwijs Traineeship en geeft sinds kort Duits op een school voor havo en vwo in Amsterdam. Voor Duitslandweb schrijft ze over haar ervaringen in de klas. Vlak voor de kerstvakantie sprak ze met haar leerlingen over de aanslag in Berlijn.

Ik vertel dat er in Berlijn een aanslag is gepleegd op een kerstmarkt.

"Ja dat weten we al", zeggen de leerlingen.

Ik vraag wat ze er dan al van weten. Ze beginnen door elkaar te schreeuwen. Oh ja, denk ik, ik moet dit natuurlijk in goede banen leiden. Dat is wat dit werk soms zo lastig maakt, dat is waar ook.

"Ehm jongens", zeg ik. "Graag één voor één en met je vinger in de lucht."

Een leerling vertelt dat hij het zag op tv. Een ander dat het met een vrachtwagen was, net zoals toen in Frankrijk. Iemand vraagt of we de stof voor de toets kunnen gaan herhalen. En weer iemand anders of hij naar de wc mag want: "ik weet toch alles al." En een laatste zegt: "Juf, een tijdje geleden was er ook een aanslag in Turkije. En daar hebben we u niet over gehoord."

Columnserie 'Voor de klas'

Docenten Duits zijn schaars. Met verschillende initiatieven wordt geprobeerd het vak aantrekkelijker te maken. Duitslandweb volgt beginnend docent Duits Iduna Paalman die over haar leservaringen schrijft.

Ik heb voor vandaag een les voorbereid over Duitse kerstmarkten. Het is de laatste les voor de wintervakantie en het leek me leuk de leerlingen mee te nemen in Duitse kersttradities. De les stond al voor 90 procent in mijn PowerPoint toen het nieuws van de aanslag kwam. Ik googelde op praten met kinderen over een aanslag en las veel tips van mensen uit het werkveld. *Stel kinderen gerust, las ik, geef ze een veilig gevoel.* En de opmerkelijkste: *probeer het in een groepsgesprek met elkaar eens te worden.* Ik paste mijn slides aan en ging vol goede hoop naar school.

"Dat klopt", zeg ik "over die aanslag hebben we niet gepraat. Had je dat gewild?"

"Nou nee", zegt de leerling, "niet per se, maar het is toch een beetje raar. Nu is er

een aanslag in Duitsland en kan niemand het ergens anders over hebben."

"Hoezo is dat raar", zegt een andere leerling, "we zitten hier toch bij Duits!"

"Maar we hebben geen Turks toch, of wel dan?" zegt nog weer iemand anders.

"Juf wie zijn de daders?" vraagt een jongen links achterin.

Speel nooit voor moraalridder, herinner ik me van de website met tips, *blijf niet hangen in de hoek van 'schuld' en 'straf'*.

"Volgens mij is dat nog niet duidelijk", zeg ik voorzichtig.

"Volgens mij is dat wel duidelijk maar durft niemand het te zeggen", zegt een stil meisje dat gewoonlijk zelf niet zo veel durft te zeggen.

Ik krijg het idee dat deze kinderen helemaal niet gerustgesteld willen worden. En het met elkaar eens worden staat volgens mij ook niet op hun agenda. Ik begin te beseffen dat dat misschien wel het leuke is van deze leerlingen. En dat ik juist daar het meeste van kan leren.

Weer beginnen de kinderen door elkaar te roepen. Ik laat ze eventjes en maan dan tot stilte. Ik zeg ze dat de eerstvolgende die iets wil bijdragen aan het gesprek, dat in het Duits moet doen.

Iedereen blijft stil.

"Kunnen we dan nu misschien de stof voor de toets herhalen?" piept een jongen.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/19670/we-zitten-hier-toch-bij-duits>